

Втренчих невярващ поглед в него:

- Но нали веднъж вече дойде?

- Какво?

- Не дойде ли преди малко?

- Какво искаш да кажеш?

- Ами... Някой дойде!

- Да вземе Клаудия ли?

- Не зная. Аз не разговарях с него!

- Кой тогава е говорил?

- Ланс! Той е моят... майстор резбар.

- Твоят майстор-резбар? – Джони примигна. – По дяволите, колко посветени са тези зидари, Ливи? Следващото нещо, което ще чуя от теб сигурно ще бъде, че си наела златари. Добре, къде е Клаудия? – погледът му се зарея зад гърба ми.

- О! О, не, тя не е тук!

Джони пребледня. Отново впи поглед в мен:

- Искаш да кажеш... че си й позволила да тръгне с онзи човек, който просто е позвънил на вратата ти, провел е кратък разговор с майстор-резбаря ти и... И си е тръгнал оттук с моето дете?

- Не! За Бога, не! – Отчаяно прокарах пръсти през влажната си коса. – Тя е у Луси. Прекара нощта там. Имах намерение да ти се обадя и да ти кажа, Джони, но... Ами... Забравих.

Очите му се разшириха от изненада.

- Ах. – Той кимна. – Така. Значи... Трябваше да прекарам цели два часа в онова задръстване при парникови условия, защото ти просто не си намерила време да ми се обадиш набързо и да предотвратиш това?

- Разбира се, смятах да ти се обадя, но бях много заета... Нали разбираш? – Господи, направо беше отчайващо. Единственото, което успях да постигна беше да го ядосам.

- Очевидно – сухо кимна той. – Е, тогава да не те задържам повече. – Очите му се насочиха към стъклените врати, водещи към градината и се спряха на Ланс, който продължаваше да спи и похърква, изпружен върху кърпата.

- Предполагам, че това е твоят майстор-резбар?

- Да – поколебах се. – Това е... Ланселот.

Джони изсумтя:

- Ланселот? По дяволите, Ливи! Това беше страхотно, признавам! Позволи ми да направя още едно предположение – а ти си Гуйнивер, нали? “Да, милорд, преследвайте ме около Кръглата маса!”, познах ли?

Изгледах го остро. Видът му беше отчайващо неустоим, разбира се. Любовта на моя живот! Този детонатор, взривяващ сърцето ми! Висок, загорял, с изсветляла от слънцето коса, Джони стоеше на прага ми, облечен в стара тениска и къси панталони, които толкова добре познавах – бях ги прала, простирала и гладила стотици пъти. След миг скръстих ръце на гърдите си и вирнах брадичк.

- Джони, аз подигравам ли се с твоята връзка? Позволявам ли си да подхвърлям обидни забележки по адрес на твоята пухкавичка, очарователна, едрогърда малкаучителка? Или напротив – полагам усилия да се държа възможно най-приятелски и цивилизовано в тази отвратителна ситуация, в която се намирам?

Той си придаде смирен вид. Кимна.

- Не. Права си. Извинявай, наистина беше много евтин коментар от моя страна. – Той почеса главата си, зачервено от неудобство. – Съжалявам, Ливи. Ти се държиш чудесно. Много по-добре от мен.

О, това беше зле, още по-зле, отколкото ако беше се разкрещял и ме беше нападнал. В гърлото ми заседна буца. Докато сините му очи ме гледаха разкаяно ми се прииска да се хвърля на шията му, да го притисна към себе си, да вдъхна аромата на ризата, косата, кожата му и да кажа: “Но

аз нямам нужда от проклетия Ланселот! Не искам да стоя тук и да участвам във всяко действие на тази нелепа постановка. Единственото, което искам, си ти! – Но не го направих. Защото човек винаги трябваше да се държи с достойнство.

- Така, значи това е връзка, така ли? – попита Джони.

А, значи все пак се беше хванал за тази малка думичка, която му бях подхвърлила, както се подхвърляше кокал на прегладняло куче. Че в тона му даже се промъкваше чувство за собственост. Добре. Безразлично свих рамене.

- Още не съм сигурна. Прекалено рано е – съвсем в началото сме, за да се каже. – Само така, Ливи. Изиграй си картите с финес.

Джони кимна.

- Добре. Е, както и да е. И без това не е моя работа – побърза да добави той. – Тръгвам си.

- Не искаш ли да... - Отдръпнах се настрана, за да му направя път да мине. – Не би ли искал да изпиеш едно питие, преди да потеглиш обратно? Все пак си прекарал толкова време в колата...

- Не, не – категорично ми отказа той, а очите му отново се заковаха върху Ланс. – Не, благодаря. – Усмихна се накриво. – Не мисля, че ще успея да се държа цивилизовано като теб, Ливи.

Отвърнах на усмивката му, едва сдържайки сълзите си:

- Мога да те уверя, че това не ми идва отвътре.

Джони кимна:

- Знам. – Обърна се да си ходи, но се спря. – Ако бях на твое място щях да покрия гърдите си с нещо. На сутринта няма да можеш да помръднеш от болка. А, и предай много поздравии от мен на Клаудия. Кажии й, че ще се видим следващата седмица.

Кимнах. Не можех да пророня нито дума. Джони се отдалечи към колата си, махна ми за довиждане и запали двигателя. Махнах в отговор и

го проследих с поглед, докато изчезна от хоризонта. После се срутих върху стъпалата и избухнах в сълзи. Бъди проклет, Джони! Бъди проклет за това, че ти си всичко, което някога съм искала!

След малко избърсах очите си и яростно издухах носа си. Съвземи се, Оливия! Отново се погледнах в огледалото. Не можех да изглеждам поужасно, отколкото в момента – силно зачервена кожа, потна рошава коса. Бях далеч от образа на фаталната съблазнителка. Усетих хлад. Потръпнах. Грабнах жилетката, която бях преметнала на перилата на стълбището, наметнах я на раменете си и се втурнах към градината. Видът на Ланс също не беше идеален – помислих си ехидно, като го гледах как хърка с отворена уста. Срамота, че Джони трябваше да го види именно в тази светлина, но пък ако го беше слещнал на входа, той може би щеше наистина да предприеме някои не съвсем цивилизовани действия, както беше намекнал, а това щеше да е още по-зле. Но... О, Господи! С кого всъщност беше разговарял Ланс? Дланта ми покри устата. Хукнах като побъркана към него:

- Ланс! Ланс! – Коленичих на тревата и здравата го раздрусих. – Ланс!

Той сънливо се извърна и с мъка повдигна клепачи:

- Хммм... Какво? – Облегна се на лакът и ме погледна. – Боже, колко е часът?

- Почти дванайсет. Заспахме. Слушай, Ланс, познаваш ли човекът, с когото разговаря на входа?

Той седна и широко се прозина, после се почеса по главата:

- Джони?

- Не! Не е бил Джони! Джони току-що си тръгна! Попаднал бил в задръстване на магистралата, на път за насам.

- О, наистина ли? – ланс се намръщи. Изглеждаше объркан.

- Да, наистина. Опиши ми как изглеждаше онзи тип?

- Кой?

- Другият!

- О! – Той се втренчи в далечината, опитвайки се да си спомни. – Ами... Доста висок, с дълга до раменете тъмна коса... А очите му гледаха някак... да, отнесено!

Приседнах на петите си. Висок... Тъмнокос... С отнесен поглед...

- О, Господи!

- Какво?

- О, не, мисля, че знам кой е бил. Той стори ли ти се някак... малко не на себе си?

- Той определено изглеждаше не на себе си, и то не малко, а много. Особено когато му хвърлих бомбата с бебешкия лосион.

Изстенах:

- О, не! Не, Ланс! Господи, мисля, че е бил Себастиан! Живее отсреща. А ти си му описал всичко в детайли, казал си му, че се възстановявам от страхотно чукане и си се оттеглил към спалнята ми! Той не се ли опита да те спре?

Ланс сви рамене:

- Не мисля, че му дадох голям шанс. Докато му описвах какво сме правили подскачах от крак на крак, все едно че загарявам за боксова среща. Макар да ми се струва, че той изобщо не беше склонен да влиза в юмручен бой. Само се блещеше в мен някак...

- Пусто?

- Ами, остана безмълвен. А, а също и примигна няколко пъти.

Нов стон.

- Мили Боже! Сега ще трябва да отида до тях и да разговарям с него, нали? Да обяснявам, да се извинявам... просто да направя нещо, защото в противен случай вестта ще се разнесе из целия проклет квартал. Как изоставената съпруга от “Орчард Хаус” прекарва неделните си сутрини! О! Нанет ще бъде във вихъра си. – Станах и замислено задъвках долната си

устна. – Така, ще кажа, че си ми брат или нещо от този род. И че жена ти наскоро е родила, ето защо ти е трябвал бебешки лосион. А причината, поради която съм била в банята по средата на деня е, че... Че съм копала в градината. Нещо такова.

Ланс сви рамене, склучи длани под главата си и отново се отпусна назад.

- Може, но не виждам защо трябва да се притесняваш. Какво значение има дали онзи Себастиан ще си помисли, че излизаш с някого? В това няма нищо лошо.

- Нима? – възкликнах.

- Разбира се, че не. Независимо какво смяташ, ние мъжете си падаме по жени, които са малко... по така. Жени със сексуално излъчване. Слушай. – Ланс седна. – До тази сутрин той прост те е възприемал просто като поредната досадна домакиня в квартала. Сега обаче със сигурност ще те вижда в напълно различна светлина!

- Ланс! – изсъсках и сведох лице над неговото. – Нямам желание Себастиан да ме вижда в каквато и да е друга светлина, освен като негова съседка, разбра ли? Той е местният ексцентрик, за Бога! Напълно вероятно е да се окаже напълно луд! Последното нещо, от което имам нужда в момента е някакъв смяхнат да заседне пред вратата ми в очакване на порция секс!

- Така ли? Смахнат? – Ланс смръщи вежди. – Проклятие! На мен ми се стори напълно нормален.

- О! Какво знаеш ти?! – срязах го, докато закопчавах жилетката си. – Мислиш си, че всички жени трябва да се държат като проститутки, за да си създадат ореол на много желани, нали? Всички, освен майка ти и жена ти, които според теб трябва да си стоят в къщи и да си гледат домакинските задължения! Класическият синдром на мадоната-курва. Ти най-вероятно си точно толкова ненормален, колкото и той!

- Добре. Извинявай, че изобщо се обадох – измърмори той и отново затвори очи.

Оставих го и тръгнах към шосето. Трябваше да го сторя, преди да съм загубила смелост. Вървах по калдаръмената улица и репетирах наум речта си. За щастие лицето ми беше червено като домати, така че когато се изчервах, това нямаше да се забележи. Може би трябваше да започна с нещо от рода на:” Мили Боже, Себастиан! Какво ли си си помислил? Нека да ти обясня. Разбираш ли, брат ми и жена му са отседнали у дома и...” О, наистина не знаех какво щях да кажа, но щеше да е нещо от този род.

Изкачих стъпалата, водещи към високата елегантна къща. Не пропуснах да хвърля поглед към долния етаж на съседната къща – където беше кухнята на Нанет. Там не се забелязваха признаци на живот, слава Богу! Натиснах звънеца и зачаках. Стори ми се, че мина цяла вечност, преди майка му да отвори вратата. Тя се втренчи в мен с присвити очи – все едно, че излизаше от дън земята и никога до този момент не беше виждала дневна светлина. За първи път заставах толкова близо до нея и едва сдържах възклицанието си – беше невероятно грозно. Горните ѝ зъби, леко заострени, бяха издадени напред, което ѝ придаваше вид на изнервен дребен гризач. Стоманеносивата ѝ коса беше опъната в кок ниско на тила – толкова стегнато, че чак изтегляше веждите ѝ нагоре и я караше да прилича на изненадан пор.

- Да? – прошепна тя.

- О! Хм. Здравейте! – Възнаградих я с лъчезарна усмивка. – Аз съм Оливия Макфарлън, живея отсреща. Аз съм... хм... Виждала съм ви и преди, но всъщност никога не са ни представяли една на друга! – Протегнах приятелски ръка. Тя продължи да ме гледа втренчено, после бързо протегна ръка напред и почти докосна пръстите ми. Почти.

Господи! Дали вече ѝ е казал? Дали вече не бях пропаднала жена в нейните очи? Толкова пропаднала, че дори да не посмее да я докосне човек? Изчервих се.

- Аз всъщност дойдох да се видя със Себастиан. Той тук ли е?

- Не, не е.

- А, добре тогава. Дали ще се забави много, как мислите?

- Нямам представа. Трябва да излизам, така че, ако ме извините... -

Понечи да захлопне вратата под носа ми.

- Разбрах, че ме е търсил. Преди около час. Просто се питах... за какво ли е идвал.

Тя свъси вежди. Отвори вратата с още един сантиметър.

- Не сте ли била вие тази, която му е отворила?

- Не, друг беше.

- И този друг не дойде ли да ви извика?

Не беше чак толкова тъпа тази торба стари кокали! Можеше да се каже, че бяха на лице някои мисловни процеси.

- Хм... Не. Бях... много заета. Много... ангажирана.

О, не, Оливия! Само не ангажирана!

- На ваше място не бих се притеснявала. Не мисля, че е идвал специално заради вас. Той обикаля квартала, за да раздава брошури.

- О! Брошури! Прекрасно! – възкликнах ентузиазирано. – Значи отново се е заловил за работа!

Тя присви подозрително очи и ме изгледа. Избягна да ми отговори. Очевидно беше от типа майки, прекалено отдадени на идеята да предпазват децата си от външния свят.

- Е – побързах да кажа, - когато се върне, предайте му, че... че бих искала да си поговоря с него. Става ли?

- Ще му предам съобщението ви.

Вратата се затръшна пред лицето ми. Господи, каква стара вещица! – мислех си, докато слизах надолу по стълбите. Горкият Себастиан! Каква майка! Нищо чудно, че беше такъв. Най-вероятно го беше гледала като писано яйце, когато е бил дете – не го е пускала да си играе с “лошите момчета”, може дори да не му е давала да ходи и на училище! Сигурно все още продължаваше да му глади бельото и да загашва пижамата му вечер, преди да го сложи в леглото. Преди много години бях гледала един филм, “Психо”, в който имаше подобна майка – през цялото време седеше в люлеещ се стол на покрива на къщата си и... Себастиан – деформираният син. Не се ли обличаше като майка си? Ами да – майка изобщо не съществуваше! Погледнах нервно назад. Дали не беше... О, я стига, Оливия! Та тя е наполовина на неговия ръст. Потръпнах. Трябваше да му обясня по някакъв начин историята за сексуалния марафон, която Ланс му беше сервирал. Не ми се щеше бедният куку да си мисли, че двамата с работника ми сме се подигравали с неговата собствена липса на опит в интимната сфера. Не исках да направи пътечка до къщата ми.